

min balkon. Vi kiggede begge to ned på balkonen lige nedenunder.

„Hvis det nu er hendes værelse,“ sagde jeg, „så tør jeg vædde på, at jeg på en eller anden måde kunne klatre derned og komme ind.“

„Og blive fanget en gang til,“ sagde min mormor. „Det får du ikke lov til.“

„I dette øjeblik,“ sagde jeg, „siddet alle heksene nede på Solterrassen og drikker te med direktøren. Overheksen kommer sandsynligvis ikke tilbage før klokken seks eller lige før. På det tidspunkt skal hun udlevere forsyninger af den der ledeformel til de gamle af dage, som er for aldersregne til at klatre i træer efter gryffe-æg.“

„Og hvis det nu lykkedes dig at komme ind på hendes værelse?“ sagde min mormor. „Hvad så?“

„Så ville jeg prøve at finde det sted, hvor hun opbevarer sine forsyninger af Musemager med forsinket Virkning, og hvis det lykkedes, ville jeg stjæle en flaske af det og tage den med mig.“

„Kunne du bære den?“

„Det tror jeg,“ sagde jeg. „Det er en meget lille flaske.“

„Jeg er bange for det stads,“ sagde min mormor. „Hvad ville du gøre med det, hvis det virkelig lykkedes dig at få fat i det?“

„En flaske er nok til fem hundrede mennesker,“ sagde jeg.

„Der ville mindst være en dobbeldosis til hver eneste heks dernede. Vi kunne forvandle dem alle sammen til mus.“

Min mormor røg cirka en tomme i vejret. Vi stod ude på min balkon og der var et fald på henved en million fod under os og jeg var lige ved at ryge ud af hendes hånd, ud over rækværket, da hun hoppede.

„Vær forsigtig med mig, Mormor,“ sagde jeg.

„Sikke en idé!“ udbrød hun. „Det er fantastisk! Den er overvældende! Du er et geni, min skat!“

„Det ville vel nok være noget?“ sagde jeg. „Vil det måske ikke være noget?“

„Vi ville gøre det af med hver eneste heks i England med ét

slag!“ råbte hun. „Og med selveste Overheksen oven i købet!“

„Vi er nødt til at forsøge det,“ sagde jeg.

„Hør her,“ sagde hun og havde nær tabt mig ud over balkonen igen af latter ophidselse. „Hvis vi gennemfører dette her, vil det være den største sejr i hele hekseriets historie!“

„Der er en masse, der skal gøres,“ sagde jeg.

„Selvfølgelig er der en masse, der skal gøres,“ sagde hun.

„For det første: lad os nu sige, at du faktisk fik fat i en af de der flasker hvordan ville du så få det hældt i deres mad?“

„Det finder vi ud af senere,“ sagde jeg. „Lad os prøve at få fat i det først. Hvordan finder vi helt sikkert ud af, om det er hendes værelse her nedenunder?“

„Det forvisser vi os om omgående!“ udbrød min mormor.

„Kom her! Der er ikke et sekund at spille!“ Mens hun bar mig i den ene hånd, ilede hun gennem værelset og hen ad gangen, hun hamrede sin stok i løberen for hvert skridt hun tog. Vi gik en etage ned ad trappen til fjerde sal. Værelserne på hver side af gangen havde nummeret malet på døren med guld.

„Her er det!“ udbrød min mormor. „Nummer 454.“ Hun tog i døren. Den var selvfølgelig låst. Hun kiggede op og ned ad den lange, øde hotelgang. „Jeg tror virkelig du har ret,“ sagde hun. „Dette værelse ligger næsten sikkert lige under dit.“ Hun marcherede tilbage hen ad gangen, mens hun talte hvor mange døre der var mellem Overheksens værelse og trappen. Der var seks.

Hun asede op på femte sal igen og gentog optællingen.

„Hun er lige neden under dig!“ råbte min mormor. „Hendes værelse ligger lige neden under dit!“

Hun bar mig ind i mit eget værelse igen og gik atter ud på balkonen. „Det er hendes balkon dernede,“ sagde hun. „Og hvad mere er: døren fra balkonen ind til værelset står på vid gab! Hvordan vil du klatre derned?“

„Det ved jeg ikke,“ sagde jeg. Vores værelser lå på hotellets facade med udsigt ned til stranden og havet. Umiddelbart neden for min balkon, tusinder af fod nede, kunne jeg se et stakit med jernspidser. Hvis jeg faldt, var det ude med mig.

Musetyven

Min mormor bar mig i en fart tilbage til mit eget værelse og ud på balkonen. „Er du parat?“ spurgte hun. „Nu putter jeg dig i sokken.“

„Jeg håber jeg kan klare det,“ sagde jeg. „Jeg er jo kun en lille mus.“

„Du skal nok klare det,“ sagde hun. „Held og lykke, min skat.“ Hun proppede mig ned i sokken og gav sig til at hejse mig ned fra balkonen. Jeg krøb sammen inde i sokken og holdt vejret. Gennem maskerne kunne jeg se alt ganske tydeligt. Milelangt under mig var børnene, der legede på stranden, på størrelse med biller. Sokken gav sig til at svaje i brisen. Jeg kiggede op og så min mormors hoved strikke ud over rækværket på balkonen ovenover. „Du er næsten nede!“ råbte hun. „Nu er vi der! En blid landing. Du er nede!“

Jeg følte et let bump. „Ind med dig!“ råbte min mormor. „Skynd dig! Skynd dig! Gennem søg værelset!“

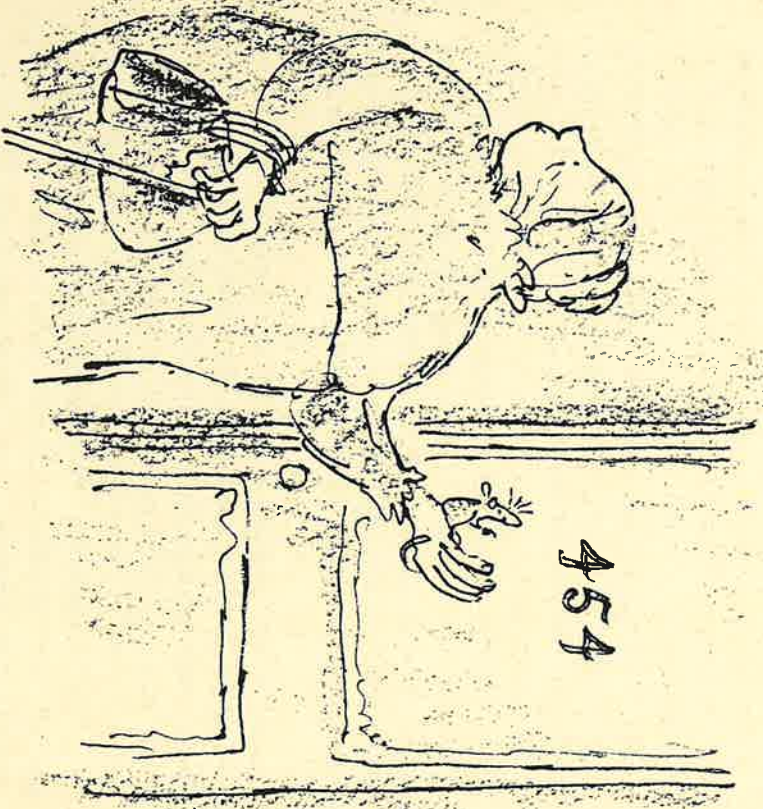
Jeg hoppede ud af sokken og løb ind i Overheksens værelse. Der var den samme mugne lugt i rummet, som jeg havde mærket i Balsalen. Det var stanken af hekse. Den mindede mig om lugten inde på det offentlige herretoliet på vores jernbanestation derhjemme.

Så vidt jeg kunne se, var der pæn orden i værelset. Intetsteds var der tegn på at det var andet end en almindelig person, der boede der. Men sådan måtte det jo også være, ikke sandt? Ingen heks ville være så dum at lade noget mistænkeligt ligge og flyde, så stupepigen fik det at se.

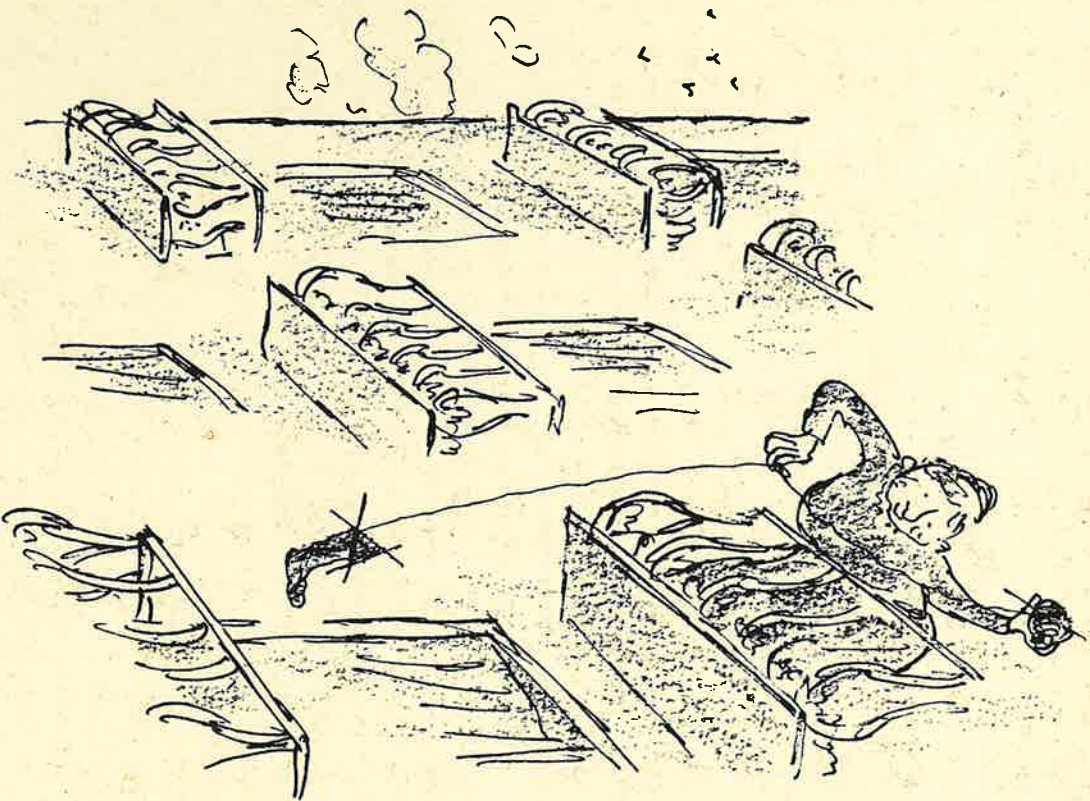
Pludselig så jeg en frø hoppe hen over gulvtræppet og forsvinde ind under sengen. Jeg gav selv et hop.

„Skynd dig!“ lød min mormors stemme et sted oppefra.

„Tag den flaske og så af sted!“

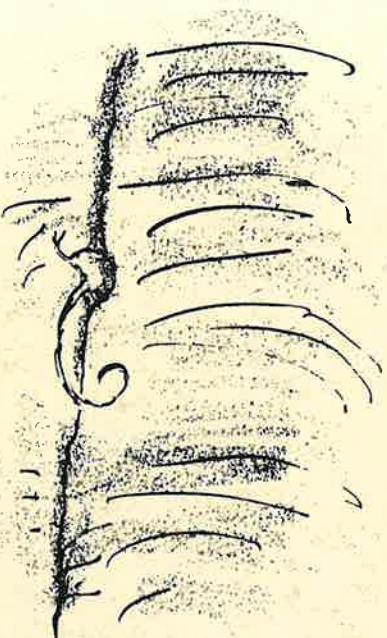
„Jeg har det!“ råbte min mormor. Med mig knugget i hånden fór hun ind på sit eget værelse og gav sig til at rode i kommoden. Hun fandt et nøgle blåt strikkegarn frem. Den ene ende af det hang fast i nogle strikkepinde og en halvferdig sok, som hun havde værret ved at strikke til mig. „Det her er perfekt,“ sagde hun. „Jeg putter dig i sokken og hejser dig ned på Overheksens balkon. Men vi må skynde os! Det ulyre kan komme tilbage på sit værelse når som helst nu!“

Jeg vinsede rundt og forsøgte at gennemsøge værelset. Jeg kunne for eksempel ikke åbne nogen af skufferne. Jeg kunne heller ikke åbne dørene i det store klædeskab. Jeg holdt op med at vinse rundt. Jeg satte mig midt på gulvet og tog en tænkepause. Hvis Overheksen ønskede at gemme noget, meget,

meget hemmeligt, hvor ville hun så lægge det? Bestemt ikke i en hvilken som helst almindelig skuffe. Heller ikke i klædeskabet. Det var for oplagt. Jeg sprang op på sengen for bedre at kunne få et overblik over værelset. *How*, tænkte jeg, *hva' med under madrassen?* Meget forsigtigt lod jeg mig glide ud over sengekanten og mavede mig frem under madrassen. Jeg måtte nase mig igennem for at komme nogen vegne, men jeg blev ved. Jeg kunne ikke se et kuk. Jeg krablede rundt under madrassen, da mit hoved pludselig ramlede ind i noget hårdt *inden* i madrassen over mig. Jeg stak potten frem og følte på det. Kunne det være en lille flaske? Det *var* en lille flaske! Jeg kunne mærke omridset af den gennem madrassens bolster. Og lige ved siden af den mærkede jeg endnu en hård klump og en til og en til. Overheksen måtte have sprættet madrassen op og lagt alle flaskerne ind i den og så syet den sammen igen. Med tænderne gav jeg mig som en rasende til at få i madrassens bolster over mit hoved. Mine fortænder var overordentlig skarpe og det tog mig ikke lang tid at lave et lille hul. Jeg kravlede ind ad hullet og greb en flaske ved halsen. Jeg skubbede den ud gennem hullet i madrassen og krøb ud efter den.

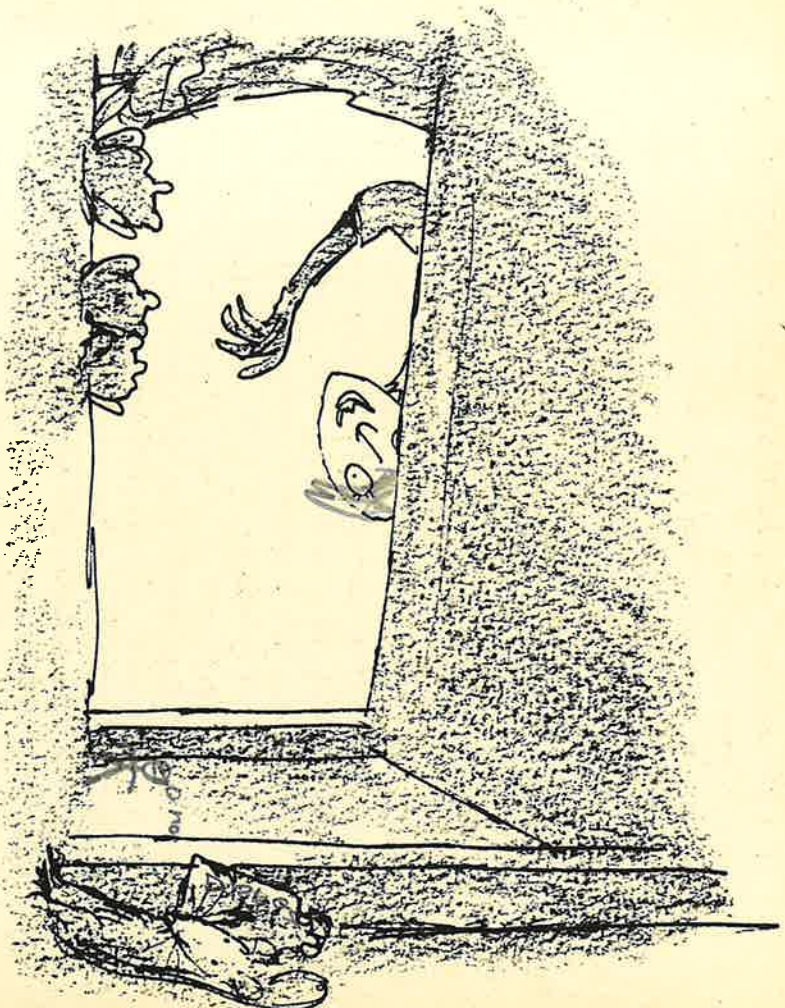
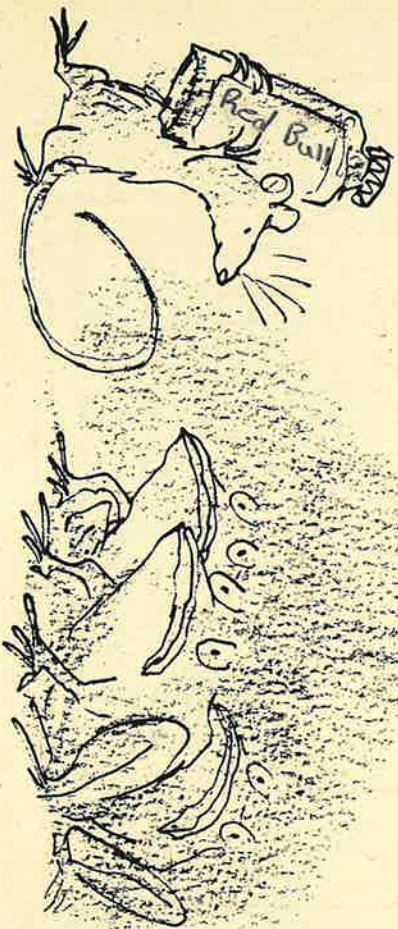
Ved at gå baglæns og slæbe flasken efter mig lykkedes det mig at nå madrassens kant. Jeg trillede flasken fra sengen og ned på gulvtæppet. Den gav et hop, men gik ikke i stykker.

Jeg undersøgte den lille flaske. Den var magen til den Overheksen havde haft i Balsalen. Der var etiket på denne her. FORMEL 86, MUSEMAGER MED FORSINKET VIRKNING. Så stod der: *Denne flaske indeholder 500 doser.* Heureka! Jeg følte mig umådelig tilfreds med mig selv.

Tre frøer kom hoppende ud fra sengen. De krøb sammen på gulvtæppet og stirrede på mig med store, sorte øjne. Jeg stirrede igen. Deres enorme øjne var det bedrøveligste, jeg nogen sinde havde set. Det gik pludselig op for mig at de næsten med sikkerhed engang havde været børn, de frøer der, før Overheksen havde fået fat i dem. Jeg stod der og knugede flasken og stirrede på frøerne. „Hvem er I?“ spurgte jeg dem.

Netop i det øjeblik hørte jeg en nøgle blive drejet om i dørlåsen; døren smækkede op og Overheksen fejede ind i værelset. Frøerne hoppede ind under sengen igen med ét hurtigt hop. Jeg pilede efter dem, stadig med flasken knuget ind til mig, og jeg løb helt ind til væggen og pressede mig om bag et af sengens ben. Jeg hørte fødder gå hen over tæppet. De tre frøer klumpede sig sammen midt under sengen. Frøer kan ikke gemme sig som mus. De kan heller ikke løbe som mus. Det eneste de kan gøre, stakkerne, er at hoppe ret klodset rundt.

Pludselig kom Overheksens ansigt til syne, spejdende ind under sengen. Jeg trak hovedet om bag sengebenet i en fart. „Nå, dér er I, mine schmå fr-r-røer,“ hørte jeg hende sige. „I kan blive hvor I er, til jeg går i seng i aften, så vil jeg kaschte jer ud ad vinduet og mågerne kan få jer til aftensmad.“

Pludselig lød meget højt og tydeligt min mormors stemme ind gennem balkondøren. „Skynd dig, min skat!“ råbte hun. „Så skynd dig dog! Du må komme ud i en fart!“

„Hvem er det, der r-r-råber?“ vrissede Overheksen. Jeg kiggede frem fra sengebenet igen og så hende gå hen over gulvtæppet til balkondøren. „Hvem er det, der er ude på min balkon?“ mumlede hun. „Hvem er det? Hvem vover at tr-r-rænge ind på min balkon?“ Hun gik gennem døren ud på selve balkonen.

„Hvad er det for noget schtrikkegarn der hænger her?“
hørte jeg hende sige.

„Åh, god dag,“ lød min mormors stemme. „Jeg tabte bare mit strikkestøj ud over balkonen ved en fejltagelse. Men det er i orden. Jeg fik fat i den anden ende af det. Jeg kan selv hale det op, men ellers tak.“ Jeg var imponeret over så rolig hendes stemme var.

„Hvem var det, De lige talte med?“ snurrede Overheksen.
„Hvem var det, De gav besked om at schkrynde sig og komme ud i en fart?“

„Jeg talte til mit lille barnebarn,“ hørte jeg min mormor sige. „Han har været ude i badeværelset i timevis, og det er på tide han kommer ud. Han sidder derude og læser bøger og glemmer fuldkommen, hvor han er! Har De børn, min kære?“

„Det har jeg ikke!“ råbte Overheksen og hun gik hurtigt ind i værelset og smækkede balkondørene i bag sig.

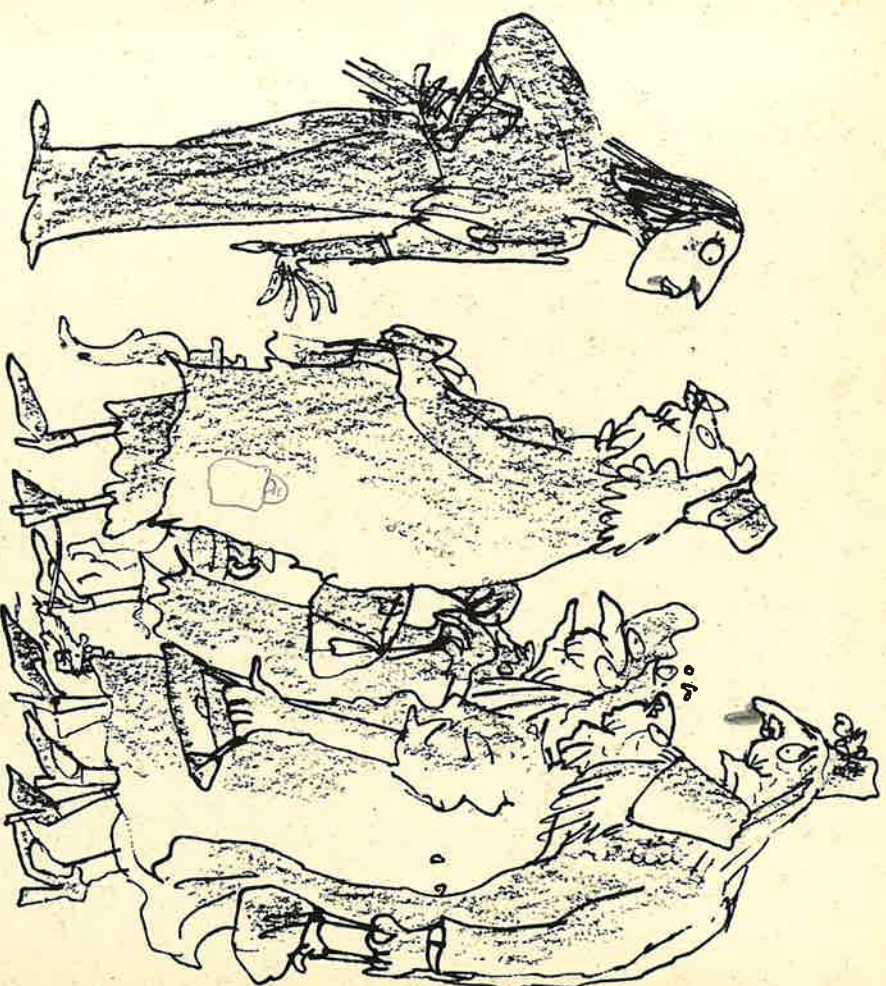
Jeg hang på den. Min flugtvej var spærret. Jeg var lukket inde i værelset med Overheksen og tre rædselslagne frøer. Jeg var helt sikker på, at hvis hun så mig, ville jeg blive fanget og kastet ud over balkonen til mågerne.

Så blev der banket på døren til værelset. „Hvad er der nu?“ råbte Overheksen.

„Det er os gamle af dage,“ sagde en ydmyg stemme bag døren. „Klokken er seks og vi er kommet for at hente de flasker, De lovede os, oh Deres Durchlauchtighed.“

Jeg så hende gå over gulvtræppet mod døren. Døren blev åbnet og jeg så en hel masse fødder og sko komme ind i værelset. De kom langsomt og tøvende ind, som om ejerne af de sko var bange for at træde ind. „Kom ind! Kom ind!“ vrissede Overheksen. „Schå ikke der og dr-r-rys ude på gangen! Jeg har ikke hele natten!“

Jeg så min chance. Jeg sprang over adskillige par sko på vejen og på tre sekunder var jeg ude på gangen, stadig med den dyrebare flaske knuget til mit bryst. Ingen havde set mig. Der var ingen der råbte *Mus! Mus!* Det eneste jeg kunne høre var de gamle hekse skvaldre deres tåbelige sætninger om „Hvor elskværdig er Deres Durchlauchtighed ikke!“ og alt

sådan noget. Jeg benede ned ad gangen til trappen og en etage op. Jeg nåede femte sal og så hen ad gangen igen til jeg nåede døren til mit eget værelse. Gud ske lov var der ikke en sjæl at øjne. Ved at bruge bunden af flasken gav jeg mig til at bank-bank-banke på døren. *Bank bank bank*, lød det. *Bank bank bank* ... *bank bank bank* ... Ville min mormor høre mig? Det syntes jeg hun måtte. Flasken gav et temmelig højt bank fra sig, hver gang den ramte. *Bank bank bank* ... *bank bank bank* ... Bare der nu ikke kom nogen hen ad gangen.

Men døren blev ikke åbnet. Jeg besluttede at løbe en risiko. „Mormor!“ råbte jeg så højt jeg overhovedet kunne. „Mormor! Det er mig! Luk mig ind!“

Jeg hørte hendes fødder komme hen over gulvtræppet og døren gik op. Jeg fløj ind som en pil. „Jeg klarede det!“ råbte jeg og hoppede op og ned. „Jeg har den, Mormor! Se, her er den! Jeg har en hel flaske fuld!“

Hun lukkede døren. Hun bøjede sig ned og tog mig op og knugede mig ind til sig. „Åh, min skat!“ udbrød hun. „Himlen være lovet at du er i sikkerhed!“ Hun tog den lille flaske fra mig og læste etiketten højt. „Formel 86, Musemager med forsinket Virkning“ læste hun. „Denne flaske indeholder 500 doser! Åh, du kæere, dygtige dreng! Du er et under! Du er et mirakel! Hvordan i alverden slap du ud af hendes værelse?“

„Jeg smuttede ud, da de ældgamle hekse kom ind,“ fortalte jeg hende. „Det hele var lidt uhyggeligt, Mormor. Jeg ville nødig gøre det igen.“

„Jeg så hende også!“ sagde min mormor.

„Det ved jeg godt, Mormor. Jeg hørte jer snakke sammen. Synes du ikke hun er fuldkommen modbydelig?“

„Hun er en morder,“ sagde min mormor. „Hun er den ondeste kvinde i hele verden!“

„Så du hendes maske?“ spurgte jeg.

„Den er forbløffende,“ sagde min mormor. „Den ligner fuldstændig et rigtigt ansigt. Selv om jeg vidste det var en maske, kunne jeg alligevel ikke se det. Åh, min skat!“ udbrød hun og knugede mig igen. „Jeg troede jeg aldrig skulle se dig igen! Hvor er jeg lykkelig for at du slap væk!“

Mr. og Mrs. Jenkins bliver præsenteret for Bruno

Min mormor bar mig tilbage til sit eget værelse og satte mig på bordet. Hun stillede den dyrebare flaske ved siden af mig. „Hvad tid skal de hekse spise middag i Spisesalen?“ spurgte hun.

„Klokken otte,“ sagde jeg.

Hun så på sit ur. „Den er nu ti minutter over seks,“ sagde hun. „Vi har tid til klokken otte til at planlægge vort næste træk.“ Pludselig faldt hendes blik på Bruno. Han sad stadig i bananskålen på bordet. Han havde spist tre bananer og var nu ved at gå til angreb på en fjerde. Han var blevet unådeelig lyk.

„Så er det nok,“ sagde min mormor og løftede ham op af skålen og satte ham ned på bordet. „Jeg tror det er på tide, at vi sender denne lille fyr tilbage til familiens skød. Synes du ikke også det, Bruno?“

Bruno skulede ad hende. Jeg havde aldrig før set en mus skule, men han klarede det. „Mine forældre lader mig spise så meget jeg vil,“ sagde han. „Jeg vil hellere være hos dem end hos dig.“

„Selvfølgelig vil du det,“ sagde min mormor. „Ved du hvor dine forældre kan være i øjeblikket?“

„De var i Salonen for ikke så længe siden,“ sagde jeg. „Jeg så dem sidde der, da vi spænedede igennem på vej herop.“

„Javel,“ sagde min mormor. „Lad os gå ned og se om de er der endnu. Vil du med?“ tilføjede hun og kiggede på mig.

„Ja tak,“ sagde jeg.

„Jeg putter jer begge to i min taske,“ sagde hun. „Ti stille og hold jer ude af syne. Hvis I af og til absolut må kigge ud, så stik ikke mere end næsen frem.“

Hendes håndtaske var en stor bugnende sag af sort læder med en smæklås af skildpaddede. Hun tog mig og Bruno op og dumpede os ned. „Jeg lader låsen stå åben,“ sagde hun. „Men sørg nu for at holde jer usynlige.“

Jeg havde aldeles ikke i sinde at holde mig ude af syne. Jeg ville se det hele. Jeg anbragte mig i en lille sidelomme inde i tasken, nær ved låsen, og derfra var jeg i stand til at stikke hovedet ud, når som helst jeg ville.

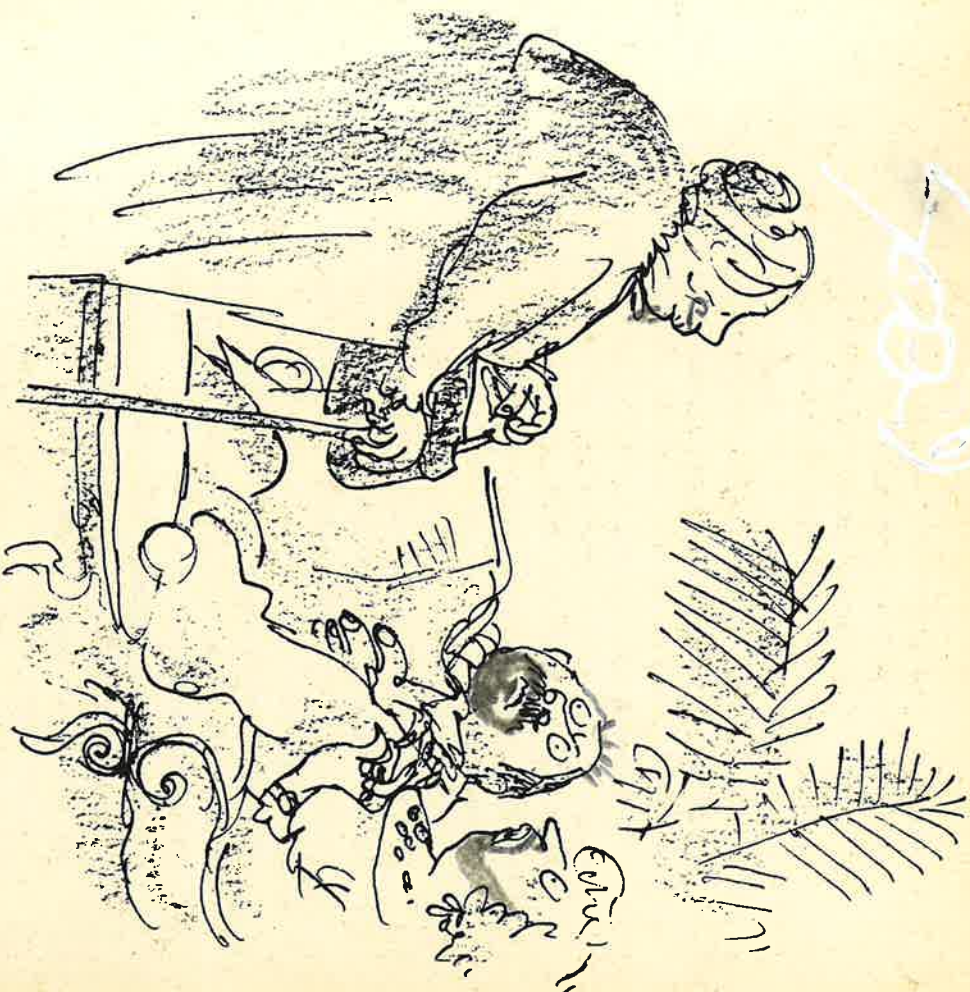
„Hov!“ råbte Bruno. „Giv mig resten af den banan, jeg var ved at spise.“

„Jajada,“ sagde min mormor. „Hvad som helst for at holde dig rolig.“ Hun lod den halvt spiste banan falde ned i tasken, så hængte hun tasken over armen og marcherede ud af værelset og gik ned ad gangen, dunkende med sin spadserestok.

Vi kørte ned i elevatoren til stueetagen og banede os vej gennem Læseværelset til Salonen. Og der sad Mr. og Mrs. Jenkins ganske rigtigt i et par lænestole med et lavt, rundt bord med glasplade imellem sig. Der var også adskillige andre grupper derinde, men familien Jenkins var de eneste, der sad alene. Mr. Jenkins læste avis. Mrs. Jenkins strikkede på noget stort og sennepsfarvet. Kun min næse og mine øjne ragede op over låsen på min mormors håndtaske, men jeg havde et supergodt udsyn. Jeg kunne se alting.

/Klædt i sine sorte kniplinger dunkede min mormor hen over Salonens gulv og standsede op foran Jenkins' bord. „Er De Mr. og Mrs. Jenkins?“ spurgte hun.

Mr. Jenkins kiggede på hende over kanten af sin avis og rynkede panden. „Ja,“ sagde han. „Jeg er Mr. Jenkins. Hvad kan jeg gøre for Dem, frue?“

„Jeg er bange for at jeg har noget temmeligt forrulligende at fortælle Dem,“ sagde hun. „Det drejer sig om Deres søn, Bruno.“

„Hva' er der med Bruno?“ spurgte Mr. Jenkins.

Mrs. Jenkins kiggede op, men blev ved med at strikke. „Hva' har den lille rod nu lavet?“ spurgte Mr. Jenkins. „Plyndret køkkenet, formoder jeg.“

„Det er lidt værre end som så,“ sagde min mormor. „Tror De at vi måske kunne gå et sted hen, der var lidt mere privat, mens jeg fortæller Dem om det?“

„Privat?“ sagde Mr. Jenkins. „Hvorfor skal vi tale privat?“
„Det er ikke så let en sag for mig at forklare,“ sagde min
mormor. „Jeg så meget hellere at vi alle sammen gik op på
Deres værelse og satte os ned, før jeg fortalte Dem mere.“

Mr. Jenkins sænkede sin avis. Mrs. Jenkins holdt op med at
strikke. „Jeg har ikke lyst til at gå op på mit værelse, frue,“
sagde Mr. Jenkins. „Jeg sidder aldeles udmærket her, ellers
tusind tak.“ Han var en stor, grov mand og han var ikke vant
til at blive kommanderet rundt med af nogen. „Vær så venlig
at komme frem med Deres anliggende og lad os så være i
fred,“ tilføjede han. Han talte som om han henvendte sig til
en eller anden, der prøvede at sælge ham en støvsuger ved
køkkendøren.

Min stakkels mormor, der havde gjort sit bedste for at være
så venlig mod dem som muligt, begyndte nu også at rejse
børster. „Vi kan altså ikke tale om det her,“ sagde hun. „Der
er for mange mennesker. Dette er en temmelig ømtålelig og
personlig sag.“

„Jeg taler lige hvor pokker det passer mig, frue,“ sagde Mr.
Jenkins. „Kom nu ud med sproget! Hvis Bruno har smadret
en rude eller knust Deres briller, så skal jeg nok betale for
skaden, men jeg lader mig ikke røkke fra denne stol!“

Et par af de andre grupper i lokalet begyndte nu at stirre på
os.

„Hvor er Bruno egentlig?“ sagde Mr. Jenkins. „Sig til ham
at han skal komme herhen og tale med mig.“

„Han er her allerede,“ sagde min mormor. „Han er nede i
min håndtaske.“ Hun klappede på den store, bugnende læder-
taske med sin spadeserestok.

„Hva' katten mener De med at han er i Deres håndtaske?“
råbte Mr. Jenkins.

„Forsøger De at være morsom?“ sagde Mrs. Jenkins meget
spidst.

„Der er ikke spor morsomt ved dette her,“ sagde min
mormor. „Deres søn har været ude for et temmelig beklage-
ligt uheld.“

„Den knægt kommer altid galt af sted,“ sagde Mr. Jenkins.

„Han lider af forædelse og så lider han af luft i maven. De
skulle høre ham efter middag. Han lyder som et hornorkester!
Men en god dosis amerikansk olie får hurtigt sat stik på ham
igen. Hvor er den lille røver?“

„Det har jeg allerede fortalt Dem,“ sagde min mormor.
„Han er i min taske. Men jeg tror nu altså at det ville være
bedre om vi gik et sted hen for os selv, før De træffer ham i
hans nuværende tilstand.“

„Konen er gal,“ sagde Mrs. Jenkins. „Bed hende gå sin
vej.“

„Sandheden er den,“ sagde min mormor, „at Deres søn
Bruno er blevet temmelig drastisk forandret.“

„Forandret!“ råbte Mr. Jenkins. „Hva' fanden mener De
med forandret?“

„Gå Deres vej!“ sagde Mrs. Jenkins. „De er en tåbelig
gammel kone.“

„Jeg forsøger, så nænsomt som det er mig muligt, at for-
tælle Dem at Bruno virkelig er nede i min håndtaske,“ sagde
min mormor. „Mit eget barnebarn så dem faktisk gøre det
mod ham.“

„Så hvem gøre hvad mod ham, for himlens skyld?“ råbte
Mr. Jenkins. Han havde et sort overskæg, der hoppede op og
ned, når han råbte.

„Så heksene forvandle ham til en mus,“ sagde min mor-
mor.

„Kald på direktøren, kære,“ sagde Mrs. Jenkins til sin
mand. „Få det skøre kvindemenneske smidt ud af hotellet.“

På dette tidspunkt slap min mormors tålmodighed op. Hun
rodede rundt i sin håndtaske og fandt Bruno. Hun løftede ham
op og lod ham dumpe ned på bordets glasplade. Mrs. Jenkins
kastede ét blik på den lille fede, brune mus, der stadig gummlede
på et stykke banan, og så udstødte hun et hvin, der fik
krystallisekronen til at klirre. Hun sprang op fra stolen og
skreg: „Det er en mus! Tag den væk! Jeg kan ikke holde det
kryb ud!“

„Det er Bruno,“ sagde min mormor.

„De er en fræk og væmmelig gammel kone!“ råbte Mr.

Reidar

1-1 Overgød

Planen

Jenkins. Han gav sig til at baske med sin avis efter Bruno og forsøgte at feje ham ned fra bordet. Min mormor fór frem og havde held til at få fat i ham, før han blev fejlet væk. Mrs. Jenkins hylede stadig i vilden sky og Mr. Jenkins tånnede sig op over os og råbte: „Forsvind herfra! Hvor vover De at forskrække min kone sådan? Fjern øjeblikkelig Deres beskidte mus!“

„Hjælp!“ skreg Mrs. Jenkins. Hun havde fået samme farve i ansigtet som undersiden af en fisk.

„Nå, jeg gjorde mit bedste,“ sagde min mormor, og med disse ord vendte hun sig og sejlode ud af lokalet – og tog Bruno med.

Da vi kom op på værelset igen, tog min mormor både mig og Bruno op af håndtasken og satte os på bordet. „Hvorfor i alverden sagde du ikke noget og fortalte din far, hvem du var?“ sagde hun til Bruno.

„Fordi jeg havde munden fuld,“ sagde Bruno. Han hoppede direkte op i bananskålen igen og fortsatte med at spise.

„Hvor er du dog en ubehagelig lille dreng,“ sagde min mormor til ham.

Ikke dreng,“ sagde jeg. „Mus.“

„Du har ganske ret, min skat. Men vi har ikke tid til at bekymre os om ham lige nu. Vi må lægge planer. Om cirka halvanden time vil alle heksene gå ned til middag i Spisesalen. Har jeg ret?“

„Nemlig,“ sagde jeg.

„Og hver eneste af dem skal ha' en dosis Musemager,“ sagde hun. „Hvordan i alverden skal vi gøre det?“

„Mormor,“ sagde jeg. „Jeg tror du glemmer at en mus kan færdes, hvor mennesker ikke kan.“

„Det er rigtig nok,“ sagde hun. „Men selv en mus kan ikke krybe rundt på bordet med en flaske og overdrysse alle heksenes oksestreg med Musemager uden at blive set.“

„Jeg havde heller ikke tænkt at gøre det i Spisesalen,“ sagde jeg.

„Hvor da?“ spurgte hun.

„I køkkenet,“ sagde jeg, „mens deres mad bliver rettet an.“

Min mormor stirrede på mig. „Mitt elskede barn,“ sagde hun langsomt, „jeg tror minsanden at det har fordoblet din hjernekapacitet at blive forvandlet til en mus!“

„En lille mus,“ sagde jeg, „kan vimse rundt i køkkenet mellem pottter og pander, og hvis den er meget forsigtig, vil ingen nogen sinde få øje på den.“

„Genialt!“ udbrød min mormor. „Jeg tror ved den søde grød at du har det!“

„Der er bare én ting,“ sagde jeg, „hvordan kan jeg vide, hvilke retter der er til dem? Jeg vil nødig putte det i den forkerte gryde. Det ville være en katastrofe, hvis jeg ved en fejltagelse forvandlede alle de andre gæster til mus, og især da dig, Mormor.“

„Så må du bare snige dig ud i køkkenet og finde et godt skjulested og vente ... og lyt. Gem dig i en eller anden mørk krog og lyt og lyt til, hvad kokkene siger ... og så vil nogen, med lidt held, give dig noget at gå efter. Når det er et meget stort selskab, der skal laves mad til, bliver maden altid rettet an for sig.“

„Netop,“ sagde jeg. „Det er altså det, jeg må gøre. Jeg vil vente derude og jeg vil lytte og jeg vil håbe på lidt held.“

„Det bliver meget farligt,“ sagde min mormor. „Der er ikke nogen der holder af mus i køkkenet. Hvis de ser dig, slår de dig ihjel.“

„De får mig ikke at se,“ sagde jeg.

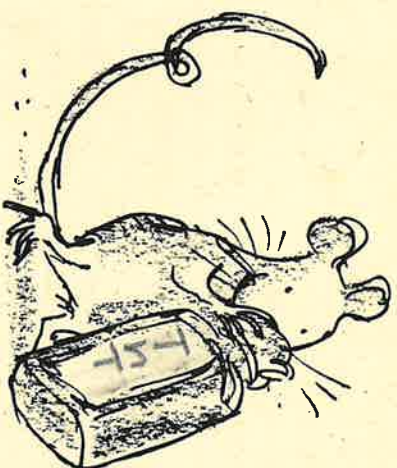
„Glem nu ikke at du har flasken at slæbe på,“ sagde hun, „så du er ikke nær så hurtig og vims.“

„Jeg kan løbe ganske rask på bagbenene med flasken i favnen,“ sagde jeg. „Det gjorde jeg jo lige før, husker du nok? Jeg bar den hele vejen herop fra Overhøksens værelse.“

„Hvad med at skrue låget af?“ sagde hun. „Det er måske vanskeligt for dig.“

„Lad mig prøve,“ sagde jeg. Jeg tog fat om den lille flaske og ved at bruge begge forpoter fandt jeg ud af, at jeg med lethed kunne skrue kapslen af.

„Det er storartet,“ sagde min mormor. „Du er virkelig en meget begavet mus.“ Hun kiggede på sit ur. „Klokken halv otte,“ sagde hun, „går jeg ned i Spisesalen for at få middag med dig i tasken. Så vil jeg sætte dig ned under bordet med den dyrebare flaske, og fra da af må du handle på egen hånd. Uden at blive set må du finde vej tværs gennem Spisesalen, hen til den dør der fører ud til køkkenet. Der vil være tjenere, der hele tiden går ud og ind ad den dør. Du må vælge det rette

øjeblik og smutte ud bag en af dem, men pas for himlens skyld på ikke at blive trådt på eller klemt i døren.“

„Det skal jeg forsøge at lade være med,“ sagde jeg.

„Og hvad der end sker, så må du ikke la' dem fange dig.“

„Lad være at snakke mere om det, Mormor. Du gør mig nervøs.“

„Du er en tapper lille fyr,“ sagde hun. „Hvor jeg dog elsker dig.“

„Hvad skal vi stille op med Bruno?“ spurgte jeg hende.

Bruno kiggede op. „Jeg vil med jer,“ sagde han og talte med munden fuld af banan. „Jeg skal ikke gå glip af min middags-mad!“

Det overvejede min mormor et øjeblik. „Så tager jeg dig med,“ sagde hun, „hvis du lover at blive i min taske og forholde dig aldeles tavs.“

„Vil du stikke mad ned til mig fra bordet?“ spurgte Bruno.

„Ja,“ sagde hun, „hvis du lover at opføre dig ordentligt. Vil du have noget at spise, min skar?“ spurgte hun mig.

„Nej tak,“ sagde jeg. „Jeg er for spændt til at spise. Og jeg må holde mig i form og på dupperne til den store opgave, der ligger foran mig.“

„Det er godt nok en stor opgave,“ sagde min mormor. „Du vil aldrig få en større.“

I køkkenet

„Tiden er inde!“ sagde min mormor. „Det store øjeblik er kommet! Er du parat, min skat?“

Klokken var præcis halv otte. Bruno sad i skålen og var ved at være færdig med sin fjerde banan. „Vent lidt,“ sagde han. „Bare et par bidder til.“

„Nej!“ sagde min mormor. „Vi er nødt til at gå!“ Hun tog ham op og holdt ham fast i hånden. Hun var meget anspændt og nervøs. Sådan havde jeg aldrig set hende før. „Nu putter jeg jer begge to ned i min håndtaske,“ sagde hun, „men jeg lader være med at lukke den.“ Hun lod Bruno dumpe ned først. Jeg ventede, mens jeg knugede den lille flaske ind til brystet. „Og nu dig,“ sagde hun. Hun tog mig op og gav mig et kys på næsen. „Held og lykke, min skat. Åh, for resten, du er vel klar over at du har en hale, ikke sandt?“

„En hvad?“ sagde jeg.

„En hale. En lang, smidig hale.“

„Jeg må indrømme, at det er aldrig faldet mig ind,“ sagde jeg. „Du godeste, ja, det har jeg jo også! Nu kan jeg se den! Jeg kan faktisk bevæge den! Den er temmelig flot, ikke sandt?“

„Jeg nævner den kun, fordi den kan være dig til nytte, når du klatrer rundt i køkkenet,“ sagde min mormor. „Du kan sno den rundt og du kan slå den omkring ting og du kan svinge dig i den og hejse dig ned i den fra højtliggende steder.“

„Gid jeg havde vidst det før,“ sagde jeg. „Så kunne jeg have øvet mig i at bruge den.“

„Det er for sent nu,“ sagde min mormor. „Vi er nødt til at gå.“ Hun plumpede mig ned i tasken sammen med Bruno, og jeg indtog straks min sædvanlige udkigspost i den lille sidelomme, så jeg kunne stikke hovedet ud og se, hvad der foregik.

Min mormor greb sin spadserestok og så gik hun ned ad

gangen til elevatoren. Hun trykkede på knappen og elevatoren kom op og hun stod ind. Der var ingen andre end os i den.

„Hør nu her,“ sagde hun. „Jeg kan ikke sige ret meget til dig, når først vi er i Spisesalen. Hvis jeg gør det, vil folk tro jeg er løms og snakker med mig selv.“

Elevatoren nåede ned i stuetaagen og standsede med et ryk. Min mormor gik ud af den og krydsede over hotellets forhal og trådte ind i Spisesalen. Det var et kæmpestort lokale med gulddekorationer i loftet og store spejle på væggene. De fæste gæster havde altid reserveret borde og de fleste af dem havde allerede indtaget deres pladser og var begyndt at spise deres middagsmad. Tjenere vimsede rundt overalt, slæbende på tallerkner og fade. Vores bord var et lille et ved væggen til højre, cirka midt i salen. Min mormor bandede sig vej derhen og satte sig ned.

Ved at kigge op af håndtasken kunne jeg lige midt i lokallet se to lange borde, hvor der endnu ikke sad nogen. På hvert bord stod et skilt i en slags sølvholder og skiltene sagde: RESERVERET MEDLEMMER AF KSFGB.

Min mormor kiggede over mod de lange borde, men sagde ikke noget. Hun foldede sin serviet ud og brede den hen over tasken i sit skød. Hendes hånd gled ind under servietten og tog blidt om mig. Mens servietten skjulte mig, løftede hun mig tæt op til ansigtet og hviskede: „Om et øjeblik sætter jeg dig ned på gulvet under bordet. Dugen går næsten helt ned, så ingen vil se dig. Har du flasken med dig?“

„Ja,“ hviskede jeg tilbage. „Jeg er parat, Mormor.“

Men i det samme kom en tjener i kjole og hvidt og stillede sig ved vores bord. Under servietten kunne jeg se hans ben, og så snart jeg hørte hans stemme, vidste jeg hvem han var. Han hed William. „God aften, frue,“ sagde han til min mormor. „Hvor er den lille herre i aften?“

„Han er ikke rigtig rask,“ sagde min mormor. „Han måtte blive på sit værelse.“

„Det gør mig ondt at høre,“ sagde William. „I dag er der grønaertesuppe som forret, og som hovedret kan De vælge mellem grilleret søtungefilet eller lammesteg.“

Jeg løb. Ah, hvor jeg løb. Jeg tror ikke nogen så mig. De var alle travlt optaget af at spise. Men for at nå døren ud til køkkenet måtte jeg krydse hovedindgangen til Spisesalen. Det skulle jeg netop til, da en stormflod af kvindemennesker strømmede ind. Jeg pressede mig op ad væggen med flasken knugget ind til mig. Først så jeg kun sko og ankler af disse kvinder, som væltede ind ad døren, men da jeg kiggede lidt højere op, vidstre jeg straks hvem de var. Det var heksene, der kom for at spise middag!

Jeg ventede, til de alle sammen var gået forbi mig, så stilede jeg mod døren til køkkenet. En tjener åbnede den for at gå ind. Jeg smuttede ind efter ham og gemte mig bag en stor skraldespand på gulvet. Der blev jeg i flere minutter og bare lyttede til al snakken og spektaklet. Du godeste, sikke et sted det køkken var! Larmen! Og dampen! Og den raslen med pletter og pander! Og alle kokkene, der råbte op! Og tjenerne, der fór frem og tilbage fra Spisesalen og råbte bestillinger på mad til kokkene! „Fire suppe og to lam og to fisk til bord 28! Tre æbletærter og to jordbær is til nummer 17!“ Sådan gik det hele tiden.

Ikke ret højt over mit hoved stak et håndtag ud fra skraldespandens side. Jeg knugede flasken ind til mig og tog et hop, slog en saltomortale i luften og fik fat om håndtaget med halespidsen. Med ét hang jeg der og gyngede frem og tilbage med hovedet nedad. Det var fantastisk. Jeg elskede det. *Sådan*, sagde jeg til mig selv, *sådan har en trapez-artist i cirkus det, når han suser gennem luften højt oppe i cirkusstøtten*. Den eneste forskel var, at han i sin trapez kun kunne svinge frem og tilbage. Min trapez (min hale) kunne svinge lige i den retning, jeg ønskede. Måske kunne jeg alligevel blive cirkusmus.

Netop da kom en tjener ind med en tallerken i hånden og jeg hørte ham sige: „Den gamle kælling ved bord 14 siger at kødet her er sejt! Hun forlanger en anden portion!“ En af kokkene sagde: „Hitt med hendes tallerken!“ Jeg lod mig falde ned på gulvet og kiggede frem bag skraldespanden. Jeg så kokken skrabe kødet af tallerkenen og smække et andet stykke

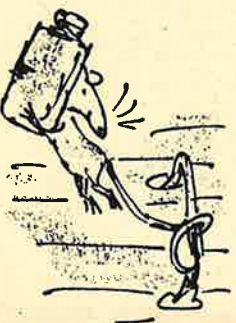
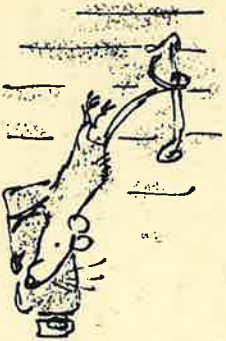
på. Så sagde han: „OK, drenge, gi' hende lidt kraftsky!“ Han gik rundt med tallerkenen til alle i køkkenet og ved du hvad de gjorde? Hver eneste af de der kokke og køkken drenge spyttede på den gamle dames tallerken! „La' os så se, hva' hun syns om det nu!“ sagde kokken og rakte tallerkenen tilbage til tjeneren.

Lidt efter kom en anden tjener ind og han råbte: „Alle i det store KSFGB-selskab vil ha' suppe!“ Så var det jeg rettede mig op og begyndte at høre efter. (Nu var jeg lutter øren. Jeg kantede mig lidt længere frem bag skraldespanden, så jeg kunne se alt, hvad der foregik i køkkenet. En mand med en høj, hvid hat, der må have været overkokken, råbte: „Hæld suppen til det store selskab i den store suppeterrin af sølv!“

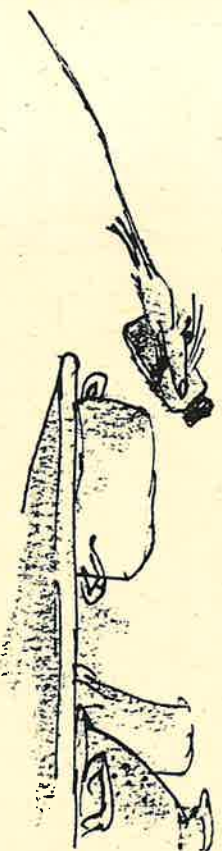
Jeg så overkokken anbringe en enorm sølvterrin på et sidebord af træ, der løb langs hele køkkenvæggen på den modsatte side. *Den sølvterrin, det er dér suppen bliver øst op,* sagde jeg til mig selv. *Så det er dér, indholdet af min lille flaske også skal ned.*

Jeg lagde mærke til, at der helt oppe under loftet over sidebordet var en lang hylde, profuld af gryder og stegespan-der. *Hvis jeg på en eller anden måde kan klatre op på den hylde, tænkte jeg, så er den hjemme. Jeg vil være præcis lige oven over sølvterrinen.*

Men først må jeg se at komme over på den anden side af køkkenet og så op på den midterste hylde. Så fik jeg en storartet idé! Atter hoppede jeg op og slog halen om skraldespandens håndtag. Der hang jeg så, med hovedet nedad, og gav mig til at gynge. Højere og højere gyngede jeg. Jeg tænkte

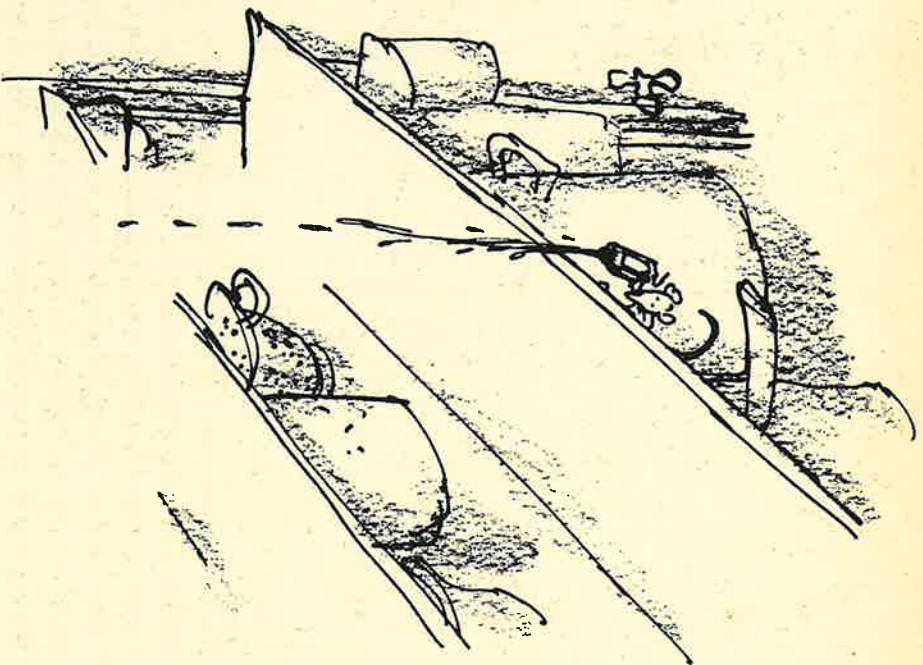
på den trapez-artist, jeg sidste påske havde set i cirkus, og huskede hvordan han havde fået trapezen til at gynge højere og højere og så havde givet slip og ladet sig flyve gennem luften. Så lige i det rette øjeblik, i yderkanten af mit udsving, gav jeg slip med halen og fløj tværs gennem køkkenet og landede lige præcis på den midterste hylde!

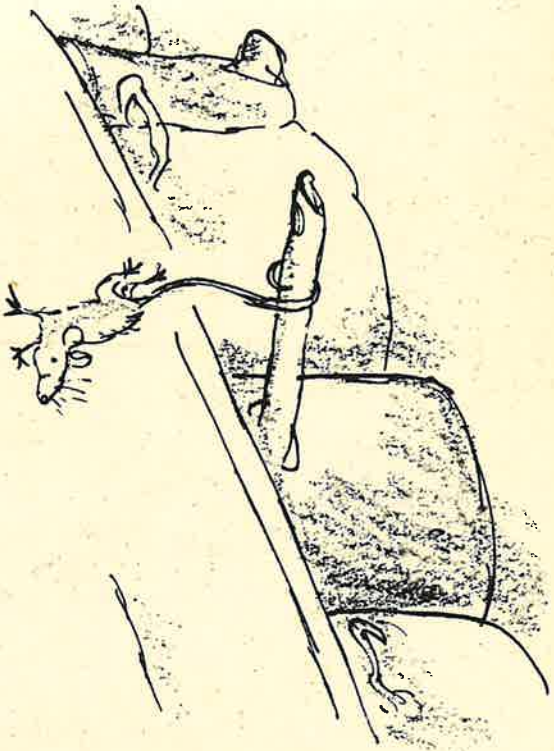
Orv, mand, tænkte jeg, sikke herlige ting en mus kan udrette! Og jeg er kun begyndt!

Ingen havde set mig. De havde alle sammen alt for travlt med deres pletter og pander. Fra midterhylden lykkedes det mig på en eller anden måde at bakse mig op ad et tyndt vandrør i hjørnet, og i løbet af et øjeblik var jeg oppe på selve den øverste hylde, lige under loftet, mellem gryder og stegepander. Jeg vidste at ingen havde mulighed for at se mig deroppe. Det var en fremragende position og jeg gav mig straks til at arbejde mig frem langs hylde, til jeg var lige oven over den store tomme sølvterrin, som de ville hælde suppen op i. Jeg satte min flaske fra mig. Jeg skruede kapslen af og krøb hen til kanten af hylde og hældte hurtigt indholdet direkte ned i sølvterrinen nedenunder. Et øjeblik efter kom en af kokkene hen med en gigantisk gryde med dampende grøn suppe og hældte det hele op i sølvterrinen. Han lagde låg på terrinen og råbte: „Suppe til det store selskab klar til servering!“ Så kom der en tjener og bar sølvterrinen væk.

Det var lykkedes mig! Selv om jeg måske ikke ville nå tilbage til min mormor i levende live, ville heksene alligevel få

deres Musemager! Jeg lod den tomme flaske stå bag en stor gryde og begav mig på vej tilbage langs den øverste hylde. Det var meget lettere at bevæge sig uden flasken. Jeg begyndte at bruge halen mere og mere. Jeg svang mig fra håndtaget af den ene gryde til håndtaget af den næste hele vejen hen langs

hylden øverst oppe, mens kokke og tjenere dybt under mig spænedede rundt og kedler dampede og pander sydede og gryder kogte og jeg tænkte ved mig selv: *Ah, mand, det her er livet!* *Hvor er det sjovt at være en mus på sådan en spændende opgave!* Jeg blev ved med at gyngede. Jeg svang mig på det herligste fra håndtag til håndtag, og jeg havde det så vidunderligt, at jeg fuldkommen glemte, at jeg var fuldt ud synlig for enhver i køkkenet, der kom til at kigge i vejret. Det, der så skete, skete så hurtigt, at jeg ikke havde tid til at bringe mig i sikkerhed. Jeg hørte en mandstemme råbe: „En mus! Se den lille beskide mus!“ Og under mig fik jeg et glimt af en hvidklædt skikkelse med en høj hvid hat og så kom der et glimt af stål, da forskærerkniven susede gennem luften og et jag af smerte i min halespids og pludselig faldt og faldt jeg med hovedet først ned mod gulvet.

Allerede i faldet vidste jeg hvad der var sket. Jeg vidste at min halespids var blevet skåret af og at jeg var ved at styrte ned mod gulvet og blive knust og at alle i køkkenet ville være efter mig. „En mus!“ råbte de. „En mus! En mus! Skynd jer at fange den!“ Jeg ramte gulvet og sprang op og løb for livet.

